

यतश्च विकाराद्यजायत इत्युक्तं तदाह इच्छेति इच्छासुखेतसाधने वा स्पृहा रूपपाचित्तत्तिरिदं मे भूयादिति साकाम इति राग इति चोच्यते द्वेषो दुःखेतसाधने च इदं मे मा भूदिति स्पृहा विरोधिनी चे तो वृत्तिः सुखदुःखे प्रसिद्धे संघातः आत्मैन्द्रियमनोऽयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनोषिण इति श्रुतेरिन्द्रियमनश्चिदात्मना मे कलोलो भावरूपो भोक्ता चेतनाया पूर्वोक्ता बुद्धिः सैव शुद्धासत्त्वमयत्वा द्विमलादर्शवच्चित्प्रतिबिम्बग्राहिणी तन्मायः पिण्डे वक्रित्वमिव स्थयमचेतना पिचेतनात्वं प्राप्ताय या व्याप्तः स्थूल पिण्डो पिचेतन एव प्रतीयते सेयं चेतना मनः संज्ञिता सैव इच्छादिरूपा परिणमते तथा च श्रुतिः कामः संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीर्भीरि त्येतत्सर्वमन एवेति कामादीनां मनोवृत्तित्वमाह एतत्क्षेत्रमव्यक्ताख्यं सविकारं विकारेण महदादिना तद्विकारेण चेच्छादिना सहितं उदाहृतमुक्तं नन्विच्छादयो हं प्रत्ययविषयस्यात्मनो धर्मा इति काणां दावदंति सत्यमेव वदंति ते परंतु सोऽस्माकं मुख्य आत्मैव न भवति तस्य शुद्धायां चित्ति अभेदेनाध्यस्तत्वादिति प्रागेवोक्तं अतः क्षेत्रांतर्गतस्याहमर्थस्य दृश्यस्य तादृशा एव दृश्या इच्छादयो धर्माः संतु ननः किंचिच्छिन्नं आत्मनो संगत्वमहंकारस्यावृत्तत्वं च अनुभवसिद्धं श्रुतोऽप्यनुवदतः असंगो ह्ययं पुरुष इति अच्युतेन हि प्रत्युदाहृति ॥ ६ ॥ इदानीं ज्ञानसाधनानि विधत्ते अमानित्वमिति अमानित्वादयोऽपि चे तो वृत्तिविशेषादृश्यत्वाच्च तत्क्षेत्रविकारा एव संतः सत्त्वगुणकार्यत्वात् ज्ञानस्य साधनभूता अपि उपचाराज्ज्ञानपदवाच्या भवंति एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमित्युपसंहारात् तत्र विद्यमानैरविद्यमानैर्वागुणैरात्मनः श्लाघित्वं मानित्वं लाभपूजाख्यात्यर्थं स्वध

इच्छाद्वेषः सुखदुःखं संघातश्चेतनाधृतिः ॥ एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतं ॥ ६ ॥ अमानित्वमदंभित्वमहिंसाक्षांतिरार्जवं ॥ आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ ७ ॥ इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहंकार एव च ॥ जन्ममृत्युजरा व्याधिदुःखदोषानुदर्शनं ॥ ८ ॥ असक्तिरभिष्वंगः पुत्रदारगृहादिषु ॥ नित्यं च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ ९ ॥ मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ॥ विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १० ॥ अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनं ॥ एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतो न्यथा ॥ ११ ॥

मस्य प्रकटीकरणं दंभित्वं कायवाङ्मनोभिः प्राणिनां पीडनं हिंसा तेषां वर्जनममानित्वमदंभित्वमहिंसा च परेणापकृते पिचित्तस्य निर्विकारत्वं क्षांतिः आर्जवमकौटिल्यं आचार्योपासनं स्पष्टं शौचं मृज्जलाभ्यां बाह्यं भावशुद्धिरांतरं स्थैर्यमोक्षसाधने प्रवृत्तस्य विघ्नसद्भावेऽपि तदगणनं आत्मविनिग्रहः देहेन्द्रियादिप्रचारसंकोचः ॥ ७ ॥ इन्द्रियार्थेषु दृष्टेषु आनुश्रविकेषु वा शब्दादिषु वैराग्यं रागाभावः अनहंकारः दर्पराहित्यं अयोगव्यवच्छेदार्थ एवकारः समुच्चयार्थश्चकारः जन्मादिषु यज्जायमानं दुःखं परस्य व्यथादोषाश्च दैन्यादयस्तेषामनुदर्शनं ॥ ८ ॥ असक्तिरिति सक्तिः पुत्रादौ ममतामात्रं अभिष्वंगस्तेन सहतादात्म्याभिमानो यमेवाहमिति च पुत्रादेः सुखेऽहमेव सुखी तस्य दुःखेऽहमेव दुःखी तिसंगाभिष्वंगौ तद्वर्जनमित्यर्थः समचित्तत्वं हर्षविषादराहित्यं कुत्र इष्टानिष्टोपपत्तिषु इष्टप्राप्तौ हर्षाभावः अनिष्टप्राप्तौ विषादाभावः ॥ ९ ॥ मयि इति श्लोकः स्पष्टार्थः ॥ १० ॥ अध्यात्मशास्त्रजे ज्ञाने निष्ठावत्त्वमध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानस्यार्थः प्रयोजनमविद्यानिवृत्तिरानंदावाप्तिश्च तयोर्दर्शनं एतदमानित्वादितत्त्वज्ञानार्थदर्शनांतं विशकं ज्ञानं ज्ञानसाधनमिति प्रोक्तं वेदेषु अज्ञानं ज्ञानविरोधि इतो न्यथा यत्तदमानित्वादिकमित्यर्थः तस्मात्तत्परित्यागेन अमानित्वादिकमेवोपादेयमिति भावः ॥ ११ ॥